

Overweging 14 zondag door het jaar c 7 juli 2019.

Wij komen hier bijeen om gezegend en gezonden te worden in de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest.

Welkom u alle vanmorgen in deze viering

“Zoals ik zelf gezonden ben, zo moet ook gij op weg gaan ; geen knechten- vrienden noem ik U - mijn woord zal door U mond gaan. Neen onderweg geen reiszak mee, maar ga met lege handen en boodschap als een vredesduif : Gods rijk is nu op handen”

Dit lied van Henk Jongerius, wat we zongen, verwoordt de opdracht waarmee Jezus zijn 72 leerlingen uitzendt om het Rijk Gods te verkondigen, twee aan twee. Alsof hij ons wil meegeven : geloven op je eentje houdt je moeilijker vol, samen sta je sterker, en kun je elkaar bij tegenslag bemoedigen.

Jezus geeft zijn leerlingen nog meer inspirerende adviezen mee. Laten we vandaag die adviezen die Jezus meegeeft maar wat gaan verkennen, hoe ook wij die woorden in onze tijd kunnen verstaan en toepassen.

Nu vooraf wil ik eerst toch al iets zeggen bij de eerste lezing, om die bij het horen de tekst wat beter te kunnen plaatsen.

Vooreerst - maar dat weet U wellicht - de woorden die we gaan horen is poezie taal. Dit verhaal is ontstaan na de Babylonische ballingschap in een periode dat de eerste ballingen weer teruggekeerd waren naar hun moederstad Jeruzalem.

Het was voor het joodse volk toen als een weer voor het eerst thuiskomen. De stad Jeruzalem wordt hier beschreven en voorgesteld als een koesterende , zogende moeder, die haar kinderen weer wat rust, vrede en troost biedt.

We kennen allemaal het beeld van een pasgeboren baby aan de borst van zijn/ of haar moeder. Alsof het kind de moeder melk de moederliefde (een overvloed aan geborgenheid) met volle teugen in zich opneemt, en daardoor tot volledige rust en vrede komt. Zoals een moeder haar kind troost, zo troost ik U, horen we Jesaja zeggen.

Troost, wat meer innerlijke rust, vrede, veiligheid : dat hebben we allemaal toch wel eens nodig om onszelf staande te houden in een periode dat we een moeilijke of beangstige tijd moeten doormaken. Die troost wil Jesaja zijn mensen ook bieden en ik denk dat we dat wel kunnen herkennen .

Maar zoeken we nu eerst weer met elkaar de stilte,om hier te zijn en ons leeg te maken..... om zo Gods aanwezigheid in ons toe te laten en ons te verbinden met wat Hij ons in Jezus voorhoudt..... vragen wij God en elkaar om vergeving en ontferming

Overweging 14 zondag c 7 juli 2019.

Lukas beschrijft heel zijn evangelie als een soort uitgebreid reisverhaal op weg naar Jeruzalem, de stad van God, de stad van de vrede, waarin we ooit thuiskomen.

Onderweg houdt Jezus zijn leerlingen de droom van een betere wereld voor : het nieuwe Jeruzalem “Breng vrede aan de mensen; genees hen die ziek zijn, en zeg hun dat het rijk van God gaat beginnen “.

In het evangeliegedeelte van zojuist horen we Jezus tot de 72 leerlingen, die hij uitzond, allereerst , zeggen : “de oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig “. Het gaat hier voor de duidelijkheid niet over pastorale beroepskrachten of vrijwilligers, maar over alle

mensen die in 'Jezus' levensstijl willen geloven .

Wij allen worden als mens en gelovige uitgenodigd om mee op reis te gaan. Hij waarschuwt ons wel vooraf , weet wel waar aan je begint. Het zal je niet allemaal voor de wind gaan, je zult ook tegenstand en afwijzing moeten leren overwinnen. Ik stuur jullie als lammeren onder de wolven. Maar je mag daarbij ook van tijd tot tijd rekenen op Gods kracht en troost.

Hij geeft ons een aantal adviezen mee : Neem geen onnodige bagage mee, geen reiszak met allerlei voorzieningen en levensmiddelen.

Neem zelfs geen beurs mee, om jezelf zeker te stellen voor onvoorziene omstandigheden Daar kun je alleen maar last van krijgen . Durf het aan teruggeworpen te worden op alleen je zelf, je vertrouwen op God en aangewezen te zijn op de goedheid van anderen. Vertrouw er maar op dat er overal mensen zullen zijn die je gastvrij zullen ontvangen en je te eten zullen geven, wat de pot ook schaft. Vertrouwen als een soort basisvoorziening ,die je als kind al aan de schoot van de moeder meekrijgt.

Neem vooral ook niet allerlei zogenaamde wijsheden mee, allerlei goede raadgevingen en adviezen, waarmee je de mensen te lijf gaat. Ga eerder onbevangen en vrijuit naar mensen en luister naar wat er met hen, en bij hen onderling gaande is.

Als je weet wat hen bezig houdt , weet je vaak ook wat er gebeuren moet. Daar leer je zelf het meest van ; daar verander jezelf ook door. Eigenlijk is het enige wat je te bieden hebt : belangstelling en een woord van vrede voor vredelievende mensen ,waar ze ook wonen . Voor de rest kom je met lege handen. Je hebt heest geen speciale opleiding nodig om iets van Gods goedheid te laten zien.

Ja denk ik zelf ook wel eens : Bij al het verschrikkelijk nieuws in de wereld ,iedere dag weer via de media, moeten we maar niet vergeten dat er ook altijd overal heel veel gewone mensen zijn, met

weinig pretenties, met 'n goed hart , die vrede stichten, zieken trouw bezoeken en door het leven gekwetsten mensen opvangen.

Alsof Jezus ons wil meegeven : Durf weerloos en geweldloos te zijn, durf zacht te zijn in een soms harde wereld, en durf er op te vertrouwen dat God je daarbij niet in de steek laat met zijn troost en kracht.

Vaak zien wij om ons heen 'n heel andere wereld, 'n wereld van concurrentie , van louter economische denken en handelen , waar vertrouwen op God min of meer 'n vergeten woord aan 't worden is. Natuurlijk gaat het er in dit evangelie niet om de aanbevelingen van Jezus al te letterlijk op te nemen Het gaat Jezus vooral om twee dingen : ontvankelijkheid en vertrouwen .

Als je daarvoor gaat, dan moet je dat eerst ook "zelf " aan anderen laten zien ; dan moet als het ware zelf ook durven komen met " lege " handen, als een bedelaar die de hand ophoudt.

Het is ermee als een pelgrim die per fiets of te voet (per pedes apostolorum) een tocht maakt naar een ver oord als b.v.

Compostela , Rome of Assie . Je hebt onderweg geen huis op wielen, geen extra luxe , je stelt je bloot aan de elementen, de nukken van het weer. Je bent afhankelijk van vreemden, die je een onderdak bieden voor de nacht en je ondersteunen bij erge ongemakken.

Het is veelzeggend dat pelgrimeren in onze tijd weer zo in is.

Wij denken nu over de pastorie als pelgrimshuis. Daar zouden we, een aantal jaren geleden , niet zo gauw aan gedacht hebben.

Nu is het heel actueel.

Tot slot wat geldt voor iedere leerling, voor ieder van ons , geldt ook voor onze gemeenschap, voor de kerk als geheel.

Voor onze Antonius van Padua gemeenschap nu met de Boskapel in gesprek geldt zoets ook : leerling van Jezus zijn vraagt van ons ook zoets als een ongewis avontuur aangaan, zonder alle zekerheden

vooraf al in je zak. Vertrouwen kunnen ontvangen van anderen, die je nog niet kent , je eigen angsten overwinnen voor wat nog onbekend en nog niet duidelijk is , kunnen leven met wat God op onze weg zet.

Bidden we in deze viering daarom om Gods kracht en troost : dat Hij bij ons zoeken naar de juiste weg uiteindelijk de regie in handen houdt . Amen